

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

— Proceduren har ikke været forskriftsmæssig, ligesom der er tale om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, af retssikkerhedsprincippet og af princippet om god forvaltningsskik: Inkorporeringen (i slutningen af 1997) af skibsværfterne i SEPI havde til følge, at der øjeblikkeligt og automatisk skete en nedsættelse af den tilladte støtte, og som udlignede, at skattekreditten faldt bort (med virkning fra den 1.8.1995, da skibsværfterne blev integreret i et statsligt organ, som ikke blev betragtet som en koncern i skattemæssig henseende). Kommissionens tjenestegrene burde derfor have fulgt en anden fremgangsmåde end den, de faktisk fulgte, idet de enten skulle have underrettet Kongeriget Spanien om den pågældende fortolkning eller have truffet foranstaltninger med henblik på en omvurdering af nogle af de støttebeløb, som var erklæret forenelige (»støtteordninger, som findes«), således som det fremgår af artikel 88, stk. 1, EF, og retspraksis.

— (Subsidiært) Manglende begrundelse med hensyn til virkningerne af den støtte, der er erklæret uforenelig med det fælles marked.

— Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og artikel 92, stk. 3, litra e) (nu artikel 87, stk. 1, og artikel 87, stk. 3, EF), af Rådets forordning nr. 1013/97⁽¹⁾ og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning:

1) De 58 000 mio. ESP, som udgør den tilladte støtte, kan ikke betragtes isoleret, dvs. alene som erstatning for de skattekreditter, skibsværfterne ville miste, men som resultatet af en samlet forhandling. Dette har Kommissionen ikke gjort, og den har således tilsidesat Rådets forordning nr. 1013/97 og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, som udsprang af dens beslutning om definitivt at godkende, at der kunne ydes støtte med et konkret beløb.

2) Kommissionens fortolkning, hvorefter den godkendte støtte skal ligge inden for et vist maksimumsbeløb, er en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, af retssikkerhedsprincippet og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet det herved afvises, at beslutningen om godkendelse er definitiv.

3) Kommissionen har ud over den godkendte støtte også taget de beløb i betragtning, der er ydet i henhold til en generel ordning, og som ikke udgør støtte. Dette er en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 1.

— (Subsidiært) De 58 000 mio. ESP, der er udbetalt, er også berettigede, selv om det antages, at de ikke kan bestå samtidig med generelle skattekreditter. Tilsidesættelse af princippet om, at ingen kan handle i strid med sine egne retsakter (den berettigede forventning) og åbenbart fejlskøn: Beregningen af de 58 000 mio. ESP, der blev godkendt, er ikke foretaget på grundlag af en sats på 28 % af det negative beskatningsgrundlag, der måtte forventes for skibsværfterne i perioden 1995-1998, men man forhandlede sig frem til et samlet beløb, der skulle ydes som støtte, og det var dette beløb, der blev godkendt.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1013/97 af 2.6.1997 om støtte til bestemte skibsværfter, der er under omstrukturering (EFT L 148 af 6.6.1997, s. 1).

Appel iværksat den 11. februar 2000 af Société Service pour le groupement d'acquisitions (S.G.A.) til prøvelse af dom afsagt den 13. december 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i de forenede sager T-189/95, T-39/96 og T-123/96, Société Service pour le groupement d'acquisitions (S.G.A.) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-39/00 P)

(2000/C 149/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 11. februar 2000 iværksat appel af Société Service pour le groupement d'acquisitions (S.G.A.) ved advokatfirmaet SCP Fourgoux & Associés, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, til prøvelse af dom afsagt den 13. december 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i de forenede sager T-189/95, T-39/96 og T-123/96, Société Service pour le groupement d'acquisitions (S.G.A.) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Dommen afsagt den 13. december 1999 af Retten i Første Instans i de forenede sager T-189/95, T-39/96 og T-123/96 ophæves.

— Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og grundlæggende rettigheder. Principperne om en retfærdig rettergang og retten til forsvar samt kontradiktionsprincippet var til hinder for, at Retten efter afholdelsen af den mundtlige forhandling og før domsafsigelsen afviste fremlæggelsen af et dokument, som var blevet frivilligt fremlagt af en part og drøftet under retsforhandlingerne. Det er i strid med princippet om en retfærdig rettergang, hvis fremlæggelsen af et dokument, som en part (så meget mere, når denne er en institution) frivilligt har fremlagt, afvises under påskud af, at dokumentet ved nærmere øjesyn er generende for den, som har fremlagt det.

Retten skal af egen drift påse, om der er medgået urimelig lang tid til behandlingen af en klage og til at afslutte procedure, og denne beføjelse er ikke fakultativ, som antaget af Retten, da der er tale om en tilsidesættelse af en grundlæggende rettighed, såvel hvad angår den administrative procedure som retssagens varighed. I den foreliggende sag må et tidsrum på to år anses for urimelig lang tid til at gennemføre den indledende undersøgelse og for i betydelig grad at overstige den periode, som må anses for nødvendig til at foretage de fornødne overvejelser, ligesom et tidsrum på 5 1/2 år må anses for urimelig lang tid til at behandle en retssag.

- Åbenbar fejl hvad angår de af klageren fremlagte beviser.
- Åbenbar fejl hvad angår Kommissionens vurdering af, at der ikke bestod den fornødne fællesskabsinteresse, og dens nægtelse af at bringe en grov overtrædelse af konkurrence-reglerne til ophør under påskud af dens prioritering af sagerne. Retten har begået et fejlskøn ved bedømmelsen af de faktiske og retlige omstændigheder, da den antog, at Kommissionen var berettiget til ikke at interessere sig for de af PSA begåede overtrædelser, idet den prioriterede behandlingen af Volkswagen-sagen højere. Hvad angår det geografiske centrum for de begåede overtrædelser, kan dette ikke udelukkende placeres i Frankrig, da der er udøvet pres på udenlandske forhandlere i andre medlemsstater, og da overtrædelsen først og fremmest kan lokaliseres til lande uden for Frankrig, hvorfor Kommissionen på grund af overtrædelsens grænseoverskridende karakter var den nærmeste til at behandle sagen og til at foretage undersøgelser bl.a. i medfør af EF-traktatens artikel 5.
- Åbenbar fejl hvad angår de foreløbige forholdsregler. Hvis Domstolen tager de nævnte anbringender til følge, må den også give appellanten medhold i anbringendet om, at Retten har begået en fejl ved at nægte at anordne foreløbige forholdsregler.

- Det er ubegrundet, når Retten har forkastet erstatningskravet alene under henvisning til, at Kommissionens adfærd ikke udgjorde en for Fællesskabet erstatningspådragende fejl, da annullationspåstandene var forkastet, og da Kommissionen ikke efter artikel 3 i forordning nr. 17 var forpligtet til at træffe en beslutning om, hvorvidt den påståede overtrædelse var begået. Dette argument er desuden uden forbindelse med afslaget på begæringen om anordning af foreløbige forholdsregler, som naturligvis ikke forudsætter, at der først træffes afgørelse om, hvorvidt den påståede overtrædelse var begået. Appellanten finder det i denne forbindelse tilstrækkeligt at konstatere, at der i den foreliggende sag var ført »vægtige« beviser for overtrædelsen og fremlagt et »omfattende dokumentationsmateriale«, hvilket Kommissionen selv har erkendt, og hvilket støttes af det i sagen omtvistede dokument, som blev fremlagt »ved en fejltagelse« og derpå trukket tilbage med Rettens samtykke.

Sag anlagt den 11. februar 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-40/00)

(2000/C 149/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 11. februar 2000 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Enrico Traversa og Christophe Giolito, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 17, stk. 2, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), idet den pr. 1. januar 1998 på ny fuldstændig har ophævet retten til fradrag af merværdiafgift på dieselolie, der anvendes som brændstof til momspligtige køretøjer, efter flere gange at have indrømmet ret til delvis fradrag heraf.
- Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.